#1

WE'VE GROWN'zine

HARDCORE-PUNK, CONTRACULTURA i PENSAMENT AUTÒNOM

articles sobre:
- TREBALL
- ACTIVISME
- ANARCOINDEPENDENTISME
- PIRATERIA
- RESSENYES
- INFO

entrevistes a:
- CODIA
- TRUST NOTHING
- DOWN TO AGONY

i altres merdes

Editorial.

Després de molt de temps, alegries, desil•lusions, concerts, gent, discos, i un poc d'esforç i dedicació, per fi tenim la satisfacció de poder dir que el primer número d'aquest fanzine ja està acabat. I és que, com dic, no va ser precisament ahir quan vam decidir crear aquest fanzine, sinò que fa més d'un any, segurament. Per moltes casualitats de la vida, del destí, o del que vosaltres vulgueu, no ha sigut possible que aquestos fulls vegen la llum fins avui. Això sí, que quede clar, pel camí no s'han perdut les ganes de fer que aquestos pocs fulls siguen una cosa que meresca la pena. Seguim igual que el primer dia.

Però també, il•lusió i treball a part, cal ser objectiu, i ser objectiu significa valorar el que tens a les teus mans i la seua repercussió real. En els temps que corren, un fanzine no significa el mateix ni té la mateixa importància que vint-i-cinc anys enrere, òbviament. Durant les dues últimes dècades del passat segle, les dels '80 i '90, els fanzines eren un dels escasíssims mitjans mitjançant els quals podies conèixer mínimanent, musicalment parlant, el que estava passant a altres parts del món: a l'escena de Boston, Los Angeles, els Països Baixos, o també conèixer nous grups dels quals difícilment podríes sentir parlar en cap altre lloc. A part de la relativa informació que podíes obtindre d'un fanzine, només et quedava la possiblitat de comprar discos i llegir els textos que trobaves als llibrets interiors per conèixer un poc més les bandes, enganxar els grups quan passaven a actuar prop d'on vivíes o, potser la forma més interessant i també la més oblidada, enviar-te correspondència amb gent d'altres parts del món, com bé diuen els HHH al seu himne "Intelectual punks". Ara, amb el pas al nou segle XXI, segle de la informació –on estem tan saturats d'informació que molt poca és la que realment digerim– sembla que antics mitjans com enviar-se cartes o llegir fanzines han quedat obsolets (fins i to m'atreviria a dir que sota l'escusa de la "pirateria", entesa de manera errònia, això de comprar discos a les distris alternatives també ha quedat antiquat). Com deia, això dels fanzines ja no té el sentit d'anys enrere per una raó molt senzilla: només cal un simple click per saber qualsevol cosa que ens podria dir un fanzine, però a més de manera més senzilla, detallada i ràpida. En uns segons podem saber com es deia el bateria de What Happens Next?, o el nom de tots i cadascun dels discos que va editar Infest durant la seua existènca. I açò, en aquesta frenètica societat en què vivim avui dia, no té preu. Per això, en aquestes pàgines notrobaràs res de nou, no aportem res que no sàpigues, sinó tan sols un granet més en aquesta escena que modestament construïm entre tots i totes.

Per altra banda, triar un nom pel fanzine, igual que batejar qualsevol cosa en la vida, era un punt difícil, però en aquest cas no va haver-hi cap mena de dubte: sabia que anava a ser el nom d'una cançò de Rouse. I per què Rouse? Per una raó molt senzilla: és el grup més meravellós que mai ha existit i mai existirà. Encara recorde el dia que vaig trobar el disc amb la seua discografia completa a l'Aplec dels ports del 2007. Me'l vaig comprar sense pensar-m'ho dues vegades i només arribar a casa me vaig tragar les 44 cançons del disc d'una passada. Vaig flipar, i encara €avui, *temazos* com "I'm sad" o lletres com la del tema que dona nom a aquest fanzine em posen la pell de gallina com el primer dia... i crec (o estic segur) que no sóc l'únic. "We've grow" va ser el tema elegit per donar nom al fanzine perquè relfecteix a la perfecció les intencions d'aquestos fulls. Expressar amb veu ferma que hem crescut però que som els mateixos de sempre. No hem canviat ni ens hi deixarem. Seguim amb les mateixes conviccions, i més forts que mai. I que no serem realment feliços fins que no acabem amb la misèria que ens ofereix aquest sistema podrit i fins que tots i totes siguem lliures. *O serem lliures, o el món serà arrasat durant el nostre intent de ser-ho.*

Per últim, esmentar i donar les gràcies a totes les persones que han ajudat mínimanent a que aquest fanzine isca endavant: a les bandes entrevistades, com no, Codia, Down to Agony i Trust Nothing; als meus amics, perquè em dona la gana, ells ja saben qui són; a Tòfol, gràcies per tota la portada i per tota l'ajuda; a Josep i Addenda; a les bandes que també havien d'aparéixer entrevistades i finalment no va poder ser, Anti-playax i Rompe la apatía; a tota la gent que manté viva aquesta escena alternativa que sobreviu al marge de sistemes podrits i comercials i per últim, a tu, per estar llegint açò ara mateix. Gràcies de debó.

La inexperiència és un llast, però estem preparats per aprendre.
Hem crescut, i no hi ha temps per a la nostàlgia
perquè la vida comença a mostrar-nos la seua autèntica cara.

We've grown, and that is a fact
Betxí, la Plana, tardor de 2010.
contacte: christian.hxc@hotmail.com

Down to
Agony
el sueño de vernos

1. ***Primer de tot, presenteu-vos breument per a la gent que no us conega.***

Down to Agony som Álvaro, Rubén, Carlos, Jorge i Javi. Vam començar el 2002, a partir d'un grup que teníem abans 4 de nosaltres. Es va unir Carlos al baix i vam començar amb aquest projecte. Més tard, el 2005, Iñaki, l'anterior guitarrista, va deixar el grup i va entrar Álvaro. I així continuem fins ara.

2. ***A banda de poder passar-ho bé fent allò que mes us agrada, els passes VIP a les discoteques de moda i poder tindre sexe sense donar diners a canvi, hi ha alguna altra raó que us fera prendre el pas de crear el grup?***

Bé, casi tots nosaltres vam començar açò quan teníem 17 o 18 anys. En eixe moment és principalment una inquietud que tens, t'agrada el hardcore/punk, als teus amics també i et llances a tocar. Comença sent una cosa menys seria, ajuntar-se, fer unes cerveses i anar aprenent a poc a poc. Després es converteix en una cosa molt més important, però al final no deixe de ser el mateix: ajuntar-se, fer unes cerveses i conspirar un poquet.

3. ***Tot i que ens podem fer una lleugera idea, el nom del grup té algun origen especial?***

La veritat és que no. En un principi volíem fer un estil dens i fosc, i estàvem d'acord en voler un nom relacionat amb l'angoixa, perquè era un poc el que volia inspirar el grup. Una nit se'ns va ocórrer i, bé, l'anglés sempre ha tingut més tiró comercial.

4. ***Quines influències teniu, tant individuals com a nivell de grup.***

Musicals, massa variades. Des de sempre hem escoltat His Hero is Gone o The Now-denial. Ara un poc menys, però segueixen estant ahí, grups com aquestos mai te'ls llevaràs del cap. Últimament m'agraden prou els dos LPs de Martyrdöd, molt de Kylesa i Baroness. Alguns escoltem també rock i psicodèlia dels '70 i també grups stoner com The Sword. Darrerament m'ha sorprés el nou LP de Patsy O'Hara i, de l'estat, sempre m'ha agradat molt el que fan Derrota i Antigua y Barbuda. Ja veus, de tot un poc.

5. ***La vostra música es sol definir com «crust», o en ocasions també se la inclou dins de l'etiqueta «neo-crust», tot i que realment podem apreciar molts matisos, des del metal, passant pel hardcore, arribant a passatges més experimentals. Quan vau començar a crear temes, era açò el que pretenïeu exactament, o teníeu una altra cosa en ment?***

Bé, en un principi preteníem fer *algo* a l'estil del que anomenen neo-crust: His Hero is Gone, Shikabane, etc., però d'això fa ja prou, i ara escoltem coses diferents. És inevitable, amb el temps variem els gustos, idees, etc. No pots ser com AC/DC i estar 30 anys tocant la mateixa cançó.

6. ***Hem observat que des de ja fa molts anys, amb El corazón del sapo, Nevergood o Monaguillos, l'escena saragossana gaudeix de molt bona salut. Apareixen moltes bandes de punk, hardcore, crust... i no sols això, sinó que són d'una qualitat notable. A banda, uns dels segells més actius de l'estat, Mala Raza, també està localitzat en aquesta ciutat. A què creieu que es deu tot açò?***

Crec que Mala Raza i sobretot Arrebato tenen la culpa d'açò. Hi ha moltíssims concerts en Saragossa, molts, molt bons i molt variats, i la gent sol anar indistintament a veure diferents

estils de música. Amb açò vull dir que la gent amb un mínim d'interés en açò té moltes facilitats per a veure grups, concerts, etc. i amb açò, animar-se a muntar el seu grup, segell o organitzar concerts. Tindre un segell amb un local obert al públic també facilita que la gent conega estils i més coses, encara que ara amb Internet és tot més fàcil.

7. *Com heu dit, també sabem del gran paper que realitza Arrebato en Saragossa. Més de 15 anys de funcionament i de treball que suposem li hauran donat una altra perspectiva a la cultura alternativa de la ciutat. Què ens podeu contar sobre la AA.VV Arrebato? Està algú de vosaltres involucrat?*

Arrebato és el nucli principal de tot el moviment hardcore/punk de tota la ciutat. Bàsicament tot el que té a veure amb la música no-comercual en Saragossa ha passat per Arrebato, tots els concerts d'aquest àmbit es fan allí, llevat dels que necessiten un espai més gran. Es fan uns 2 o 3 concerts per setmana. A part de que ara també està el local de Mala Raza allí, amb la qual cosa, ja és el centre neuràlgic de tot el hardcore/punk de Saragossa.

Personalment no estem en l'assemble d'Arrebato, però sí que col•laborem, organitzant concerts, i amb el col•lectiu Mala Raza, que està en Arrebato i en el que sí que estem involucrats.

8. *Parleu-nos un poc sobre els vostres directes. Quina importància els doneu, com intenteu que siga la vostra posada en escena? Us agradaria eixir més de concerts?*

Doncs la veritat, sí, clar, ens agrada eixir a tocar, però no és una cosa que preparem especialment, simplement anem, enxufem i tractem de disfrutar el màxim, considere que és la millor manera de que isca un bon concert. Si vols preparar algun espectacle en particular, cal tindre-ho molt clar. Si no, corres el risc de que quede forçat i poc creïble. Eixer més de concerts… A vegades, ara per exemple amb l'LP acabat d'eixir, tenim prou concerts aparaulats, cosa que fa un any o dos no ens passava.

9. *En molts casos, a l'hora d'organitzar concerts es sol contactar amb grups que s'engloben més o menys dins del mateix estil. Altres, no moltes, es sol cridar a grups d'estils més variats. Quina de les dues opcions creieu que és més beneficiosa per al públic?*

Jo sincerament preferisc barrejar estils, així acaba venint més gent als concerts, la gent contacta més amb altres estils, i el concert acaba sent menys tancat musicalment.

10. *Considereu que la música és un mitjà o un fi en sí mateix?*

És principalment un mitjà per crear *algo* més, no només de difusió d'idees, sinó un mitjà per crear una comunitat i una manera de fer les coses, encara que està clar que també té un fi intrínsec, merament lúdic, de goig, i açò també repercuteix en que siga un mitjà tan vàlid, perquè a diferencia d'altres, és més agraït i disfrutes molt més treballant per a altres fins.

11. *Normalment cuideu les presentacions dels vostres treballs, però la del vostre últim LP* El sueño de vernos caer *m'ha paregut espectacular. És el clar exemple de que un disc és més que un simple producte, que comporta molta feina i esforç i que traspassa la frontera de la simple mercancia. Qui han sigut els encarregats del disseny? Com valoreu la presentació i l'artwork dels vostres discos?*

Del disseny ens encarreguem nosaltres mateixos. Rubén va fer el dibuix de la portada i la

idea general, i Jorge va posar les hores per a desenvolupar-lo tot. Després, Dani (Mala Raza) ens va tirar una maneta amb les qüestions d'impressió color, etc.

La veritat és que preferim fer-ho nosaltres mateixos, ja que tenim capacitat per a fer-ho. Sempre és millor fer-ho tu perquè representarà més fidelment la idea que teníem de l'LP, perquè tal i com som nosaltres, si ho haguera fet una altra persona, segur que per molt bé que estiguera, li acabaríem traient algun però.

En aquest LP potser vam valorar un poc més la presentació, tractant d'adaptar-la més a com va quedar gravat l'LP, i seguir una mateixa línia, tant en el disc, com en la web, com en els flyers… que vam fer.

12. *En la vostra web podem descarregar tota ala vostra discografia de manera gratuïta, cosa que diu molt de vosaltres. Podríeu explicar quina filosofia us condueix a prendre aquesta decisió?*

Nosaltres el que volem és que l'LP s'escolte, quan més millor. A la gent que li agrade, segurament acabe comprant-se'l de totes maneres, i els que no el compren, encara així poden escoltar-nos, que és del que es tracta, així que tampoc creiem en totes aquestes històries de pirateria i demés. Nosaltres pirategem, però si un disc ens agrada, acabem comprant-lo.

13. *Durant la vostra existència com a grup, les vostres lletres sempre han tingut el tint pessimista i agònic característic del crust (encara que sense caure en els tòpics de la guerra nuclear, el de l'extermini humà, etc.) Realment penseu així, o creieu que, a pesar de tots els mals de l'ésser humà, la situació actual es pot pal•liar?*

Està fotuda la cosa. La situació pot arribar a solucionar-se, però òbviament, ni tan sols podem plantejar-nos-ho a llarg termini, però ara mateix anem en direcció contrària, i ara mateix només podem lliurar les xicotetes batalles en les que tinguem opcions de guanyar i riure de tota la resta.

Les lletres no són exactament pessimistes, no es tracta de la humanitat és una merda i no ho suporte més. Atenen més bé a certes reflexions, circumstàncies, pors, contradiccions, en definitiva, a tots eixos dimonis que cadascú de nosaltres alberguem en el nostre interior. Una altra qüestió és la manera d'expressar-ho, i potser sí siguen massa exagerades, grandiloqüents o metafòriques. Però això és una cosa molt personal, no sé fer-ho d'una altra manera. En qualsevol cas, tampoc es pot extrapolar un sofriment constant per un grapat fe

lletres. En resum, no és més que un humor fotudament negre.

14. *Què penseu de les teories conspiratòries del control social, videovigilància, treball/esclavitut, pensament únic, militarització excessiva... en definitiva, que cada cop en apropem més a l'any 1984 d'Orwell?*

És una amenaça consumada. Està clar que no se'ls escaparà ni un detall quan es tracta de la seguretat del sistema. En qualsevol cas, coses com la videovigilància, detencions, fitxes policials, són l'últim eslavó del control social. El consumisme entés com pensament únic controla a la pràctica totalitat de la població, està per sobre d'idees polítiques i xicotetes baralles que no fan més que retroalimentar la maquinària.

15. *«Aquells que cedirien la llibertat essencial per obtindre una xicoteta quantitat de seguretat temporal, no mereixen ni la llibertat ni la seguretat.» Benjamin Franklin. Sota l'excusa del errorisme i de la nostra securetat es redueixen progressivament les llibertats civils de la població. Més seguretat a canvi de menys llibertat?*

Per a començar, el concepte de llibertats civils conté un altre de major, vull dir que per a que existisca açò, ha d'existir un sistema de lleis-estat i altres dimonis semblants per a que puguem tindre llibertats civils, com si ens feren un favor defenent-les. No les volem

La «llibertat» no és comptable, és a dir, no existeixen «llibertats», existeix la Llibertat, encara que ara mateix només en el plànol dels conceptes, perquè en la realitat ni s'entreveu.

Per altra banda, el terrorisme no és més que violència amb fins econòmics o polítics aliens als imperants, amb la qual cosa, el que asseguren a canvi d'eixes llibertats són els seus propis interessos, no a nosaltres.

16. *Bé, açò ha sigut tot, gràcies pel vostre temps! A part d'aquest fanzine, l'entrevista també eixirà en la Superpop i en la MTV, així que podeu aprofitar per a dir el que vulgueu a les fans!*

Visca la Cuore!!!

MÉS INFO:
www.myspace.com/downtoagony
Discografia completa a: www.downtoagony.com
www.myspace.com/malaraza
www.myspace.com/csaarrebato

Fight the power

all power to the people

MORT ALS ESTATS, VISQUIN LES TERRES

Text: We've grown

El text que vas a llegir a continuació està elaborat amb la intenció d'assolir uns objectius, que no són altres que la obertura d'un debat actualment estancat i la lluita contra els prejudicis ideològics existents al voltant d'un tema molt controvertit i aparentment contradictori: l'anarquisme i l'independentisme. Aquests prejudicis, fruit del dogmatisme, la ignorància, i la falta d'autocrítica i evolució constant, ens condueixen a l'immobilisme, que impedeix que els nostres coneixements puguen evolucionar. Així, açò es pot convertir en un cercle del qual mai podrem eixir, a no ser que provem de trencar els dogmes als quals estem lligats.

Segons el nostre punt de vista, aquesta ignorància és deguda, per una banda, a la contaminació que s'ha acumulat sobre el terme *nació* (utilitzat indiscriminadament pels mitjans de comunicació tal com els ve de gust, buidant de significat la paraula*)*, i per altra, per la confusió dels conceptes de *nació* i *estat*, al considerar-los pràcticament sinònims. Per tant, a fi de fer més aclaridor el text, definirem ambdós conceptes:

La *nació* és un fenomen poblacional, és a dir, és un conjunt de persones que tenen uns trets culturals comuns, i que els proporciona una identitat cultural o nacional pròpia. L'existència de les nacions és un fet natural que no es deu al reconeixement oficial per part dels estats o no, sinó a la presència d'uns individus amb unes característiques culturals distintives i comuns. Creiem que és preferible utilitzar el terme *poble*, per les connotacions negatives (relacionades amb el nacionalisme, etc.) que se li solen atribuir.

Per *estat* entenem la institució de govern, amb tots els seus aparells administratiu-repressius, i el territori on aquesta institució exerceix el seu domini. Per tant, l'*estat* és un instrument de dominació de la burgesia sobre la població, amb l'objectiu de conservar els seus interessos i perpetuar la submissió del poble a la minoria dominant.

Des de l'àmbit anarquista i llibertari (sobre tot des dels sectors més dogmàtics), sovint se'ns llança el missatge que l'anarquisme és un ideologia que no pot anar unida amb l'independentisme, normalment sota l'excusa de que aquesta és sinònim de la creació d'un nou estat (i aleshores, de més fronteres), eludint qualsevol forma d'independència no estatista. Els anarquistes són els primers que volen la completa abolició de l'estat, però també són els primers en acceptar els conceptes d'Espanya i «espanyolitat» com un fet natural. No els qüestionen en cap moment, i és ací on cometen el seu gran error. A partir d'aquest plantejament els anarquistes proposen com a futur marc de lluita i organització l'actual territori de l'estat espanyol. No creieu que és contradictori, per una banda, voler l'abolició de l'estat, i per altra, acceptar la noció d'estat d'una manera tan rotunda?

Aleshores, no és d'estranyar que el sector llibertari siga, en molts casos, el primer en adoptar la llengua castellana com a pròpia a l'hora d'elaborar qualsevol tipus de textos, informació, difusió… (si us fixeu, una gran part de la propaganda, textos, fanzines, cartells, octavetes, etc. anarquistes estan escrites en espanyol, en l'idioma de l'estat que volen destruir, el mateix estat que va imposar una llengua a la resta de nacions que té sotmeses).

Passant a l'altra banda, des dels sectors independentistes tradicionals se'ns ofereix com a solució la creació d'un nou estat, repetint els esquemes existents a l'estat burgés espanyol, però ara sota el nom d'estat català. Aquest nou estat català podrà legalitzar aspectes de la realitat nacional catalana, com la llengua o la cultura, però lluny d'una transformació més profunda capaç de conduir-nos cap a un alliberament individual. Per tant, és una falsa

independència o una independència parcial, però no és de cap manera una independència en el complet sentit de la paraula, ja que l'individu continua estant totalment sotmés a l'estat i a la classe dominant (tot i que ara ens parlarà en català). Aquesta independència queda reduïda només a l'àmbit nacional, però no afecta l'àmbit social i individual.

A més, la creació d'aquest nou estat català (que alguns solen anomenar *estat propi*, encara que aquesta idea és errònia) tampoc es pot considerar independència per altra raó. Si hem dit que la *nació* és un fenomen poblacional que existeix a partir de la gent, dels individus amb factors culturals comuns que la formen, independentment de qualsevol estat, i que els estats són instruments utilitzats per la minoria dominant per a defendre els seus interessos vers el poble, és incorrecte referir-se a aquest estat català com a *estat o institucions pròpies*, ja que realment aquestes institucions són el símbol de la dominació d'aquestes classes dominants sobre el poble/nació. Resumint, no pot haver-hi independència sense una lluita frontal contra el capitalisme, la misèria d'aquest sistema i l'estat, encara que aquest estat s'anomene *estat català*.

Els independentistes revolucionaris (però alhora estatistes) ens diuen que la única solució possible per a aquest conflicte és la creació d'un estat comunista dels Països Catalans (però que segueix sent un estat, no oblidem). En aquest nou estat comunista, una nova burocràcia, l'elit del partit, *els líders il•luminats que conduiran el poble ignorant cap a la revolució, els guies espirituals que ens portaran al paradís*, ocuparan el lloc de l'antiga classe dominant: es convertiran en una nova burgesia que tindrà el monopoli del poder. En aquest cas, com en l'anterior, es produiria un canvi en l'aspecte nacional, però ara també en l'aspecte social i econòmic. El nou sistema comunista transformaria les relacions laborals, econòmiques i personals adaptant-les a les formes que més els interessaria per al seu propi benefici, però els individus continuarien oprimits, ara per la burocràcia comunista. L'aspecte individual continua oblidat, i l'individu segueix sense ser lliure i sotmés a l'estat.

A més, aquest nou estat socialista no sorgiria com a fruit d'una lliure associació, sinó que seria una unificació de territoris imposada i amb un marc cultural obligat i impermeable. Front a la reunificació excloent obligada proposem la lliure associació i federació de territoris. No cal cap frontera, ni la d'un estat comunista, per a definir la identitat dels pobles. Si moren els estats, viuen els pobles i les terres, és així de simple.

Per l'anarquia i la independència. Mort als estats, visquin les terres.

MÉS INFO:

Llibre *Anarquisme i alliberament nacional*, re-editat recentment
Col•lectiu llibertari Negres Tempestes **|** www.negrestempestes.org
Col•lectiu llibertari del País Valencià l'Ullal | http://lullal.wordpress.com
Biblioteca Difon la Idea | http://difonlaidea.wordpress.com

TRUST
NOTHING

Al igual que ha passat amb Codia, la tardança a l'hora d'editar el fanzine ha fet que l'entrevista es quede un poc obsoleta perquè pel camí els Trust Nothing ja tenen el seu segon treball al carer, l'LP «Driving North», el qual recomanem totalment. Allà va:

1. *Primer de tot, una xicoteta presentació per a aquells pecadors que no us coneguen.*

Hola, som Trust Nothing, una banda de hardcore/punk/crust de León, que va nàixer en el 2005.

2. *Groupies, sexe gratuït i drogues a part: hi ha alguna raó especial que us espentara a formar el grup? Haveu estat en altres grups abans?*

El grup el formem membres procedents d'altres bandes com Uppercut, Portraits of Faded Desires, Yzur o Straightforward, que érem molt amics I volien formar una banda junts on poder barrejar les nostres influències sense importar massa etiquetes ni so a seguir. Aquest potser era el nostre objectiu musical, encara que el nostre objectiu vertader era tocar junts i moure'ns el màxim possible.

3. *El vostre estil beu de moltes fonts. Podem observar un ampli ventall d'influències, des del hardcore més clàssic, passant pel crust de Tragedy, Disfear o sobretot Victims, i tocs més guitarrers a lo Zeke i Turbonegro. Quines influències teniu a nivell personal i a nivell de grup? Quan va sorgir la idea de formar una banda, teniu marcat aconseguir el so que heu obtingut?*

Mai vam pretendre buscar un so clar o concret. La banda ha canviat molt durant aquestos anys, tant pel que fa a components com en quant al so i les cançons.

El sentit principal de la formació de la banda era aconseguir un bon directe i unes idees clares en les nostres lletres, ja que nosaltres ho considerem el més important en l'escena hardcore i punk. Però realment, degut a diversos canvis de components, la banda no s'ha consolidat fins l'entrada de Diego (guitarra) i Ramón (bateria), fa aproximadament un any i mig. La combinació de la veterania d'alguns dels components amb la frescor d'altres membres més joves és el que fa que Trust Nothing siga una barreja tan heterogènia d'influències.

4. *Des de fa prou de temps, hem pogut veure que l'escena de Lleó se està tornant molt activa, està creixent i cobrant molta vida. A què es deu açò? Quina part de culpa teniu vosaltres?*

Realment estem organitzant concerts des de fa molt anys, però sí que és cert que des de fa aproximadament un any, hi ha molt més moviment i molt més suport per part de les noves generacions que arriben amb moltes ganes.

No formem un col•lectiu com a tal, sinó més bé tots els membres de la banda col•laboren a l'hora d'organitzar concerts, en especial Ina i Gonzalo, sota el nom de «Corecommunion» o «La vieja escuela». Volem donar les gràcies a la gent que col•labora i que va als concerts, perquè sense el seu suport no es podria fer açò.

5. ***Quins grups de Lleó o que hagen passat per allà ens podeu destacar?***

Lleó no és una ciutat que es caracteritze per tindre un gran nombre de bandes de hardcore o punk. De fet, en moltes bandes d'aquests estil que hi ha hagut a Lleó ha tocat gent de Trust Nothing.

Actualment, dins de l'escena lleonesa només hi ha un grup que està començant que es diu Fight With Style. Pel que fa a bandes que han passat per ací, destaquem principalment a la nostra gent de Sem Resposta, The Awake, Roman Castevetm Frieda's Still in Love, The Gundown, Trigger Travis, Indulgenzia, DSA… I moltes altres bandes que han passat per ací com Another Year, Strength Approach, Icos, Khong, Fort the Glory, Day of the Dead, Magrudergrind…

Volem destacar a alters persones I col•lectius que organitzen concerts en Ponferrada com són xPepex en «Peor es nada» i la gent de «Cuatro pistas».

6. ***No confieu en ningú. Quina història hi ha darrere del nom del grup?***

El nom surt a partir del pensament que no es pot confiar ni en idees polítiques preconcebudes, ni en idees religioses, ni en cultes o moviments socials massius, i a part, és un tribut a les bandes que van crear aquest moviment en la dècada dels '80. Creiem en la llibertat de l'individu, però clar que confiem en tota la família que formen Trust Nothing.

7. ***El grup va nàixer durant l'any 2005. Tanmateix, no ha sigut fins la primavera de 2009 que ha eixit el vostre primer treball, l'EP*** **Orphans of GOD.** ***Què ens podeu dir d'açò i del disc en general?***

Com hem dit abans, degut a canvis de formació, la banda no es va consolidar fins fa un any i mig, i fins aquest moment només teníem com objectiu principal tocar en directe i que el grup anés consolidant-se.

Orphans of God està compost per quatre cançons que han suposat el primer període d'existència de Trust Nothing, i volíen gravar-lo per a que no es perderen els nostres orígens com a banda, però actualment estem immergits en un so un poc diferent i que plasmarem en un nou EP que es titularà *Revised*, que com el seu nom indica, suposa una revisió del nostre so i una nova etapa per a Trust Nothing.

8. *He llegit que un dels vostres punts forts és el directe, que desbordeu ràbia i energia pels quatre costats. Com intenteu que siga la vostra posada en escena? Quina importància li doneu als concerts?*

Per a nosaltres els concerts ho són tot. Per al que necessitem transmetre és necessari i fonamental el directe. La posada en escena mai és premeditada, simplement és el reflex d'allò que sentim tocant els nostres temes i de la confiança que hi ha entre els components. Sempre toquem amb la mateixa intensitat. Dóna igual que siga enfront de tres persones que de tres-centes.
De fet, el nostre següent EP serà concebut com una gravació en directe. La nostra intenció és que quan algú escolte el disc de Trust Nothing es trobe la mateixa cruesa, agressivitat i espontaneïtat que al directe, i viceversa. Per a nosaltres és molt important la naturalitat, cap concert nostre és igual a l'anterior. Dependrà de com estem cadascú, però mai sense perdre la concentració i el compromís a l'hora de dur la nostra música a un escenari.

9. *El 2009 ha sigut un any immillorable per a vosaltres. Primer EP, i damunt gira pel Regne Unit i pels EUA. Més no podeu demanar. Què ens podeu contar de la vostra experiència per aquestos dos països. LA gira per UK la vau fer amb DSA, quina relació teniu amb ells?*

El fet de girar, conéixer altres bandes, altres col•lectius, altres escenes és fonamental en el nostre creixement tant com a nivell de banda com a nivell personal, per tant, és part de les nostres vides.

La veritat és que és cert que el 2009 ha sigut un any immillorable per a nosaltres. Vam aprofitar el moment i les oportunitats que se'ns van presentar al màxim. Les dues gires van suposar una experiència a nivell individual i col•lectiu brutals, i ens van permetre conéixer des de dins els llocs i les persones que creen, formen i formen part de l'escena hardcore/punk, i açò per a nosaltres ha sigut un privilegi enorme. En els EUA vam tocar en tota classe de llocs, però si hem de destacar un, seria el Haz-Mat a Oakland, que és un Wharehouse (on vam tocar diverses vegades i tota la gent ens va tractar de puta mare) molt ben autogestionada pels seus membres, i on es respirava un ambient de tolerància i llibertat individual impressionants.

Recórrer tota la Costa Oest dels EUA en tant poc temps també va suposar una experiència inigualable. I compartir temps, escenari i vivències amb tota classe de bandes, personatges i subcultures dins de la pròpia escena americana. Des d'ací donem les gràcies a John, Chief Blackdawg i Scribbles de Piratepunx, ja que tot açò haguera sigut impossible sense la seua ajuda.

Per altra banda, vam conèixer a Grant de DSA en Lleó i els vam portar per a girar amb nosaltres el 2008 i ells ens van dur a Anglaterra el 2009.

10. ***En què us inspireu a l'hora d'elaborar les lletres. Quí les escriu?***

Les lletres les escriu Ina (cantant), i van des dels tòpics com la desesperació, la falta de confiança o la situació del món, fins sentiments quotidians com l'amor, l'odi, la venjança... Tot carregat de visceralitat, nihilisme i misantropia. No hi ha cap missatge positiu en les lletres. Són prou pessimistes pel que fa a la concepció de l'ésser humà vers el món i la natura.

11. ***Creieu que el hardcore/punk pot estar relacionat amb la política, ha d'estar relacionat amb la política, o no ha de relacionar-se amb ella per a res?***

Creiem que les bandes de hardcore i de punk han d'estar compromeses i posicionades clarament en determinats temes tant polítics com socials, però no estem d'acord amb cap tipus de tòpic polític, ni cap condició social clara. Por descomptat, estem en contra de qualsevol moviment o ideologia feixista, ja siga evident o oculta, ja que considerem que totes les entitats o grups polítics estan salpicats de merda.

12. ***Canviant de tema, donada la situació econòmica i social que vivim actualment, què penseu que pot passar en el futur si el panorama va a pitjor? La por de la població pot provocar l'aparició de la figura d'un líder que garantisca la recuperació de l'ordre (com ja va passar amb els feixismes després de la I Guerra Mundial), o el que és el mateix, l'enfortiment dels més forts i del poder econòmic. Què penseu al respecte?***

És un tema molt complex. Tenim l'esperança que l'ésser humà no siga tan estúpid com ens ha demostrat la història i comence a aprendre dels seus propis errors i que mai més es torne a seguir a líders ni moviments totalitaris, ja siguen polítics o religiosos. Si açò ocorregués, com van dir els Monty Python, «pareu el món, que jo baixe!». Tan de bo la natura jutge l'ésser humà com es mereix.

13. ***Moltes gràcies pel vostre temps! Si algú busca novio, curro o vol guanyar-se alguns leuros venent alguna cosa, aquest és el moment, ja que el fanzine va a tindre una primera tirada de 10 milions d'exemplar que es distribuiran per tot el món i potser per Júpiter.***

És un plaer haver pogut col•laborar en aquest fanzine, ja que pensem que és el format necessari per a la difusió del hardcore i del punk, compromès amb el rotllo DIY. Esperem anar a tocar com més prompte millor al País Valencià, moltes gràcies. Trust Nothing.

MÉS INFO:
www.myspace.com/trustnothingband

HTTP://PLAYFASTORDONT.BLOGSPOT.COM
PLAYFASTOORDON'T
HARDCORE ★ PUNK ★ CRUST ★ POWER-VIOLENCE ★ GRINDCORE
playfastordon★t!

LA FI DEL TREBALL, L'INICI DE LES NOSTRES VIDES

Text: Crimethinc.

No ens vinguen que sense el treball no hi ha societat possible. Nosaltres «treballem», fem coses, però d'una forma que espanta a sindicats, que escapa al seu control, que obri camins a la improvisació i al joc, que sorgeix de l'espontaneïtat, i, per tant, en compte d'amargs pensaments i submissió a la rutina, provoca excitació i plaer, dos paraules a què ningú en el seu sa juí podria relacionar amb el treball assalariat. I és que no és ridícul alçar-se a les 6 del matí? Vegem-ho d'una altra manera. Diuen que si la gent deixara de treballar, la societat s'afonaria. Al que nosaltres ens qüestionem: no provocaria això novetat i diversió a les nostres vides? Ens moriríem de fam, esperant que algú ens alimentara? O, potser, d'una vegada per sempre, faríem el que és necessari per a viure? Està clar que per a poder arribar on desitgem caldria canviar radicalment moltes coses. Un canvi moderat no té sentit. Aberracions com a ciutats gegantines, producció de «béns» inútils, vides planificades de principi a fi i turisme de dos setmanes a l'any, han de deixar d'existir. No volem «guanyar-nos la vida». Ja som vius! No hem de guanyar res, ni tampoc altres han de perdre res. De totes maneres, què significa això? Si jo ajude a una altra gent a construir una casa pel plaer i la satisfacció de fer-ho, sóc un malfainer de classe i un paràsit social per la simple raó que no cobre un sou ni treballe en una empresa? O ho sóc perquè potser un dia no m'abellisca «anar a treballar»? O un boig perquè un altre dia estaré 15 hores amb eixa faena?

Pensem sobre açò: el treball no ens condiciona únicament les 8, 10 ó 12 hores que treballem i morim al dia. Condiciona a més tots els nostres horaris, el temps lliure, desplaçaments, relacions forçoses amb gent que odiem, mètodes i ritmes de fer les coses, tensió, avorriment suprem, crèdits per a arribar a fi de mes, fàstic de viure.

Creiem fermament que totes i cada una de nosaltres tenim dins, pel simple fet de ser vives, un esperit de rebel●lia contra el que no ens agrada, una llavor d'aventura i de coratge per a trencar qualsevol tanca que intente limitar-nos.

No creiem que aquest alliberament sorgisca de textos teòrics, de discursos, d'actes repetitius i previsibles com l'1 de maig. Avui veiem com totes les organitzacions, des de les d'extrema esquerra a les d'extrema dreta, en tot el seu ventall de grups, busquen solucions al «problema» dels treballadors, sense qüestionar per a què s'està treballant i què és el treball, què volen els parats, etc. Tots adoren el déu Treball.

Lluiten per treballar 4 hores menys a la setmana, per guanyar un 5% més sense tindre en compte que això provocarà un 10% en els preus. Quines merdes són 4 hores més de «temps lliure» a la setmana? Per a veure més televisió, per a pensar en quant odies el teu treball, per a lamentar-te de tot el temps que no vas aprofitar. Ah! Però tot té una recompensa, diuen alguns, quan et jubiles...

Després de veure-te-les 40-50 anys amb sous baixos, caps que ni tan sols et saluden, crèdits bancaris, despertars forçosos que t'arranquen dels càlids braços del teu amant, del seu perfum, albes gèlides, espentes i mals humors a l'hora de pujar a l'autobús... Si, després de tot això, la jubilació! Potser et queden 10 anys per a fer «tot el que sempre vaig voler fer» (ei, és que ho saps). Això en el cas que visques en un país amb subsidis de jubilació o de viure en llocs amb atenció sanitària, que no són tots.

Així que el panorama no és bonic, veritat? Molta gent ha decidit prendre les regnes de la seua vida, ha decidit enviar a la merda als seus caps, i ha intentat viure en compte d'extingir-se

lentament. No anem a dir-te què has de fer, com i per què. No vivim de donar savis consells a la gent, no som una organització i no tenim ni volem afiliats, només persones vives. Simplement oferim una de les milers d'alternatives possibles per a fer de la vida un poc més excitant de nou.

Comunicat presentat en Valparaíso, Xile, a centenars de sindicalistes avorrits en un 1 de maig assolellat.

«I té delit que el sol no marqui el bioritme i el cronòmetre t'estigme. Fes esgrima amb les agulles. Perquè immortal és qui venç el temps... però qui l'usa diferent és un manta, m'entens ? Diuen que no aprofito el temps. Potser és que escriure, llegir, xerrar i sobar no ho és (Naa!). D'això ells en diuen perdre el temps. Digues: com pot ser que perdis allò que no tens? Perquè de qui és el temps ? Vull dir: algú s'està forrant quan algú diu que no en té però l'està gastant? Mira, la veritat és que no ho sé, però la penya me'l demana com si fos un camell —tens temps?—. Que què he fet durant tot aquest temps? Al final he fet temps fins que aquest m'ha donat la raó, no et fot... D'acord! Ens havíem de donar temps, però ràbia em va fer haver de donar-li temps al temps. Només sé que temps era temps us dèieu: t'estimo. Per quant? Pels temps dels temps. I ara què? Ara us trobeu i parleu de la calor i del fred i us moriu d'enyorança pensant en quins temps aquells. Però tranquils, calma, que el temps ho cura tot».

«Temps», At-versaris.

MÉS INFO:
Crimethinc. Ex-worker's Collective **|** www.crimethinc.com
Guerrilla Latina Crimethinc. **|** www.crimethinc.com/espanol
At-versaris **|** www.myspace.com/atversaris

CODIA

Ací us deixem l'entrevista feta als Codia, des de la Corunya, per We've Grown. L'entrevista ens l'han respós entre Álvaro, el bateria, i Moro, el guitarra. Degut a tots els problemes, històries, etc. que hem tingut durant tot el temps en el que hem estat intentat traure el 'zine, l'entrevista ha quedat un poc antiquada ja que els Codia acaben de traure el seu segon treball "Dulce apocalipsis". De totes formes, esperem que us parega interessant i ací està. Sense més preàmbuls, passem a ella:

1*. Presenteu-vos breument i expliqueu com va néixer el grup.*

Álvaro: Bé, més o menys tots tocàvem en bandes i abellia fer alguna cosa directa però sense menjar-nos massa el cap. Poc a poc la cosa s'ha anat fent més important per a tots nosaltres, per a mi és realment la primera vegada que les coses arriben a convertir-se en fets com gravar un disc o eixir de gira. Per cert, el màxim responsable de reunir-nos per a tocar és Luís, que paradòxicament ha acabat com un jevi en un món de punkrockers!

2. *Quí sou els components actuals? Toque i haveu tocat en altres bandes anteriorment?*

Lupe (veu), Álvaro (bateria), Luís (baix) i Moro (guitarra). Cadascú ha tocat o toca en més bandes. Lupe tocava en Under the Waves, Álvaro va tocar en Potombo i més bandes locals, Luís toca avui en dia en Nashgul, i Moro ha tocat en Blünt, i ara mateix, en Pirates go to Hell i Bulldozers.

3. *Quins grups podríeu anomenar entre les vostres influències? A què sona o a què volíeu que sonara Codia quan vau començar?*

Moro: Weno, cadascú té les seues pròpies influències, i creiem que, en certa mesura, algunes es noten un poquet, hehe... La idea inicial era fer hxc melòdic d'inicis dels '90, rotllo Bad Religion o Pennywise, però després d'uns quants assajos vam decidir enfocar-ho cap a una visió més ràpida i bruta, més del rotllo de Minor Threat, Black Flag, Los Crudos... O almenys això és el que preteníem quan vam gravar els temes, hehe. Personalment, la meua major influència són Satanic Surfers, sempre ho han sigut i sempre ho seran.

Álvaro: No sé, hxc ràpid. A mi, a vegades, em sona als primers DRI i, altres vegades, a rotllo més melòdic en plan (Deu meu, tots els grups melòdics toquen tan 'feten' que no se quin posar)... No sé, Satanic Surfers tocat amb els monyons?

4. *Com va anar la gravació del vostre primer disc,* Mala hierba nunca muere*?*

Álvaro: Va ser problemàtica, divertida i estranya a parts iguals. El millor va ser perdre-li la por a gravar per la meua part, ja que mai abans ho havia fet fora del garatge dels meus pares. A més, ho vam celebrar en una discoteca de decoració western.

Moro: Doncs com diu Álvaro, hi va haver dificultats..., hehe. Personalment, no va eixir com desitjàvem... Esperem que per al pròxim material millorem algunes cosetes i, almenys, apropar-nos més al que tenim en ment, si és possible.

5. *Darrerament, i no tan darrerament, han eixit des de Galícia grups molt bons de la talla d'Ekkaia, Black Panda, Blünt, Ictus, etc. A quines bandes actuals creieu que cal prestar un poc d'atenció?*

Álvaro: Ací sempre hi ha hagut bones bandes, però sí és cert que des d'uns anys cap ací s'ha produït en Corunya més densitat creativa per metre quadrat en l'escena punk, almenys, més que en cap altre moment de la ciutat que jo recorde. De totes formes, és només una coincidència, un moment que es produeix espontàniament, però que no crec que vulga dir que tots els grups de Corunya són la rehòstia (nosaltres som la prova de que açò no és així, hahaha), ni que no es facen coses guais en altres llocs no tan anomenats. Grups d'ací de fa anys recomanaria Mol i d'ara, a més dels que has dit, Bulldozers (Alerta!). De la resta de l'estat, em quede amb Zinc, que sota el meu punt de vista, són els millors fent això que abans s'anomenava hardcore melòdic, Desguace, que són una passada, i Noways.

6. *He sentit parlar d'una okupa que crec que us queda ben propet de casa: Casa Das Atochas. Pel que puc veure, hi ha molta activitat per ací, i sembla que tot funciona molt bé. Sense anar més lluny, aquest més van a passar per allà bandes com Black Panda, Erantzun, Muletrain, els americans Inepsy i Born/dead, o vosaltres mateixos. Podríeu explicar la moguda que es produeix per ací?*

Moro: Doncs la veritat que des que està «la okupa» hi ha una alternativa per a la gent jove i no tan jove en Corunya (que és ciutat de *pijxs i modernxs*), ja que es realitzen activitat de tot tipus, com són tallers de malabars, serigrafia, classes de guitarra, xerrades-col•loqui, projeccions de documentals i pel•lis, etc. Menjadors vegans, concerts no només de punk o hxc, sinò també de funk, fusió, rap, etc. Hi ha un projecte de ràdio lliure, màsters de la universitat popular, i moltes més activitats, i tot gràcies a la penya que s'ho curra allà. Es nota que ja hi havia ganes de tindre alguna cosa així en Corunya ciutat, ja que les okupes que va haver-hi abans com «Las Ruinas» o «La Cúpula del Trueno» no estaven a la ciutat, sinó més bé en els afores, i ens havíem de desplaçar fins allà amb tot el que això suposava. I bé, pel que fa als concerts, la veritat és que no ens podem queixar. Com tu dius, des de que existeix la casa, han vingut prou bandes de fora a tocar, i això que Corunya no és que se quede de passada cap a cap lloc, has de vindre expressament ací per a tocar. Jo crec que els grups que venen a tocar s'ho passen de puta mare, la gent ho dona tot i sol arrimar-se molta gent, ja siga una banda de punk, de hardcore, de metal... Esperem que tot açò es puga mantenir i creuem els dits, hehehe.

Álvaro: Bé, jo més enllà de la meua col•laboració habitual com a grafista per a alguna de les activitats/concerts que es fan allà, no estic massa involucrat, doncs m'agafa en un moment de la meua vida en el qual estic en altres coses més relacionades amb els canvis de bolquers i la preparació amorosa de biberons. Però la veritat, la gent de la okupa ha aconseguit el que semblava impossible, la existència d'un espai alliberat i autogestionat en el mateix centre de la ciutat. Si m'ho hagueren dit anys enrere no m'ho haguera cregut ni de conya. Ara només hem de recolzar-los en la lluita per a mantenir-la quan les coses es posen xungues.

7. *Tot i la curta edat del grup, creat a finals de 2007, ja teniu un ou de concerts a l'esquena i un tour que us va dur a Euskadi, Barcelona, i també a França. Què ens podeu comptar de l'experiència?*

Álvaro: Va ser casi el millor que ens ha passat com a grup. Els millors records i les millors experiències que m'ha aportat Codia venen de la gira, de conèixer millor als meus companys i

de compartir xarretes i rises amb gent d'altres llocs, nous o vells coneguts. Crec que tots estem desitjant tornar.

Moro: Menys concerts tenim dels que m'agradaria, hehe... Doncs una experiència increïble, com totes les vegades que hem eixit a tocar per ahí. De fet, per a mi és el més important, conviure amb els meus amics i amigues de viatge per ahí, i de conèixer gent i llocs nous, és el millor d'estar en un grup de punk, almenys per a mi. I parlant en concret de l'experiència, molt bé en tots els llocs als que vam anar, ens van tractar com en casa, i vam tornar a veure a molts colegues que feia temps que no veiem. El millor, per a mi, la gent i Bordeaux (l'ateneu llibertari), els xics de Dissiped, que son una banda de crust finlandès de Toulouse molt penjats, i la gent de l'okupa de Genève.

8. *Quina importància li doneu als directes?*

Moro: M'agradaria creure que nosaltres som una banda que s'ho intenta passar bé tocant i transmetre-ho als demés. Crec que som prou irregulars, hehe, però vull creure que som prou intensos.

Álvaro: Molta, és casi el més important, però encara me passa que me pose massa nerviós a vegades i no sóc capaç de gaudir dels concerts. Ara que tocarem amb Zinc, jo tinc els ous de corbata.

9. *Amb quin grups haveu compartit escenari i quins us han agradat més?*

Moro: Personalment, els que més m'han agradat van ser Desguace, Spandau Bullet i Dissiped.

Álvaro: Desguace, Social Traitre de Suïssa, Spandau Bullet de Bilbo i, per suposat, Dissiped de Toulouse, *stay finnish but not finnished!*

10. *Hi ha més grups que mai, s'edita més material que mai, es fan més concerts que mai, la música és més accessible per a tothom que mai, tanmateix... la música s'està morint i hem de salvar-la (o això ens diuen). Què opineu?*

Moro: Pel que veig en Corunya, et podria dir que sí que hi ha molts concerts, però no estic d'acord amb que hi haja més grups que mai, més bé és al contrari. Crec que cada vegada hi ha menys grups, molta gent comença a passar ja de tocar, tot i que hi ha d'altres que sempre *estan en el ajo.* Això de que està morint, no sé, tio, sempre es parla de que temps passat va ser millor, i no sé, no tinc molta experiència (millor t'ho podríem explicar Álvaro i Lluís que són més vells, haha), però crec que sempre hi haurà punk, el que passa és que a vegades cal buscar més profundament. I sí, la música està cada vegada més accessible que mai, però no sé si això serà pitjor, cada vegada i ha més *postureo* i *moderneo*, hehe.

Álvaro: El punk és un animal moribund, nosaltres fem açò perquè ens mola, però crec que és evident que estem vivint un moment de falta d'originalitat i de creativitat en tot allò cultural. La falta d'idees és brutal, els mateixos missatges es repeteixen constantment, ja són part del gènere, però han perdut tot valor i força. Tot es mou per inèrcia. És evident que el punk com a cosa revulsiva i transgessora fa temps que va perdre el sentit, ha de vindre alguna cosa nova que trenque amb tot allò vell com va passar en el '77. I esperem que no necessite myspace...

11. ***Quina importància té el DIY en la vostra música?***

Moro: Crec que intentem fer-ho el més DIY que podem, i si per mi fora, seria més DIY, hehehe.

Álvaro: La justa, és on hem d'estar i com hem de funcionar. Per principis i per tindre els peus en el terra. Ningú ens voldrà a més de nosaltres mateixos!

12. ***Si poguéreu, viuríeu de la música?***

Álvaro: Preferiria jugar en la NBA o dibuixar/escriure X-men... Estem parlant de somnis juvenils, no?

Moro: Depén del que vulgues dir amb «viure de la música». Segons el meu punt de vista, tocant punk o hardcore o com vulgues dir-lo, pots aconseguir viure el dia dia anant de gira, veure llocs i coincidir amb gent amb la que en el moment pots arribar a connectar d'una manera increïble, i anar traient peles per a gasolina, hehe. Per a mi, això és «viure de la música», si et referies a enriquir-te de la música, hauríem d'entrar en altres terrenys més profunds. De la manera que crec que m'ho preguntes, crec que mai arribaré a «viure de la música»...

13. ***Traureu nou material prompte? Anirà per la senda del*** **Mala hierba nunca muere** ***o canviarà un poc respecte al treball anterior?***

Álvaro: Esprem que sone un poc més fresc, intel•ligible i melòdic, però que siga sent old school hardcore.

Moro: Tenim pensat gravar aquest estiu, no sabem encara quan, però tenim ja 10 temes... i sí que es notarà el canvi, tirant un poquet més al hxc melòdic, bé, aquesta és la idea, després mai se sap, hehe.

14. ***Sona molt bé. Quins projectes de futur teniu, ja siguen amb Codia o amb les vostres altres bandes?***

Álvaro: Gravar en breu, i intentar fer-ho *lo* millor possible per a treure un bon disc. L'any que ve, anar de gira de nou però més temps i a veure si més lluny, Europa de l'est ens atrau un ou... La meua altra banda, un power trio que tinc amb Fris i Orestes, de moment està molt verd per a tocar per ahí, hahaha.

Moro: Amb Codia, gravar aquest estiu, i quan es puga, tornar a girar, i si és per Europa de l'est, millor que millor. Amb els Pirates go to Hell, estem molt parats, ja que cadascú està en un lloc diferent, i amb Bulldozers, doncs no sé, el que me manen, hehehe.

15. ***Per a acomiadar-vos, anava a dir allò de «digueu el que vulgueu», però com em sembla una puta merda, només donar-vos moltíssimes gràcies pel vostre temps i dir a la gent que li done una alegria als seus oïds i que escolte Codia!***

Álvaro: Gràcies per l'entrevista, sort amb el 'zine, i llarga i pròspera vida!

Moro: Moltes gràcies per l'entrevista, i per cert, molaria anar a tocar per allà, mai he estat per la teua terra, així que estem «oberts» a noves experiències, haha!

MÉS INFO:
www.myspace.com/codiacore
http://jardinatomico.blogspot.com

PIRATA QUI?

Text: We've grown

L'altre dia, en classe d'*Español*, la professora ens va llegir un article extret d'*El País*. Per desgràcia (o per sort, més bé), no recorde el nom de l'autor, però podeu imaginar per on van els tirs: basura rojo-progre. L'article en qüestió deia que un home, l'autor, en la seua joventut robava discos en una espècie de grans magatzems a París (cosa que em pareix molt bé). Després l'home es justificava dient que en els seus temps, on es patia fam i necessitat, fer açò era una manera d'atacar el sistema capitalista i el franquisme. A més, al robar discos en una tenda, el músic autor del disc no perdia diners, ja que a ulls de la companyia discogràfica un disc robat és el mateix que un disc venut. Fins aquí podem estar més o menys d'acord. Després d'allargar-se sobre tot aquest tema, passava al que era la seua tesi.

L'autor considerava que açò que feia ell no té res a veure amb les actuals formes de *robar* música, perquè quan ell era jove tenia uns ideals, i la gent d'avui en dia ja no en té, i bla, bla, bla... Batalletes sense interés. Afirmava que ara qualsevol persona pot *robar* música tranquil•lament des de sa casa, sense el perill de possibles represàlies i amb total impunitat. I és que açò sí és robar, perquè el músic no rep cap benefici econòmic de l'obra que tanta sudor li ha costat crear.

Bé, primer de tot, està clar que l'autor desconeix per complet com funcionen els sistemes P2P, però per a que es faça una lleugera idea, li ho resumiré amb una paraula: compartir. El que per a ell és robar, per a altres persones és una cosa tan bàsica i necessaria com compartir. Comprar un disc legalment i decidir compartir-lo amb més gent sense obtindre cap tipus de benefici (i menys econòmic). Però bé, no vull entrar en aquest tema perquè ja s'ha parlat molt sobre ell i, a part que ignore una gran part, no m'agraden aquestos assumptes de la legalitat i totes aquestes mentides arbitràries.

La tesi que defenia aquest personatge és la mateixa amb la que sovint ens bombardegen els mitjans de comunicació, el famós i repugnant lema de «Save the music». De veres creieu que cal salvar la música? Realment penseu que la música s'està morint? Jo crec que la música està més viva i més a l'abast de la gent que en cap altre moment de la història, el que s'està morint és el vostre xollo, xavals. Hi ha més grups que mai, és més fàcil traure un disc que mai, hi ha més concerts que mai, la música està més accessible per a tothom que mai, així que de «Save the music» res, perquè la música està molt viva. Per tant, no és d'estranyar que el fet que el músic famosillo de turno vinga a dir-me que «la música està malament» me parega ofensiu. Sabeu el que és passar-ho malament de veritat? Sabeu el que és haver de pagar una hipoteca, no saber si la teua família podrà menjar a l'endemà, treballar 12 hores seguides...? Vosaltres no sabeu el que és passar-ho malament, tios. Que algú que guanya més diners amb una gira que tots els que jo guanyaré en tota la meua vida em diga que al descarregar el seu disc li estic robant me pareix asquerós. I que algú que viatja entre Madrid i Miami en el seu jet privat sense saber els diners que té al banc em diga el que està bé i el que està malament i em done discursos morals me pareix detestable.

Sovint el que demanen els músics és poder viure de les seues creacions. Aquest és el cas, per posar un exemple, del super-rocker Loquillo, que va dir: «Quiero vivir de los derechos de mis canciones, no de la venta de iPods.» Açò me pareix lògic i fins i tot respectable, però cal fer-ho amb un poc de sinceritat. La gentola que es creu artista creu que mereix viure com un déu per oferir al món el seu talent. Però ací, la qüestió realment important és: Alguna vegada t'han faltat diners per poder viure? Has hagut d'apuntar-te a l'INEM o demanar diners pels

carrers? El més probable és que no. Supose que els teus discos et donaran per viure bé, probablement millor del que molts de nosaltres mai somiarem. Aleshores, què és el que volen? Poder escopir-nos, a la resta de mortals des dels seus BMWs?? Poder torcar-se el cul amb bitllets de 500 i refregar-nos-los per la cara??

Altres argumentaran: «Però és que els músics dediquen molts esforços a les seues obres, són fruit de molta dedicació». I què? Si la intenció d'aquestos esforços és guanyar diners a costa del producte que has creat, si la teua música no és sincera, si per a tu la música es redueix a simple negoci, ho sent, però no mereixes els meus respectes. Si per a tu el simple fet de poder arribar a la gent amb els teus sentiments i poder sentir la satisfacció que la teua música li agrada a algú no és prou recompensa, si només penses en obtindre fama i diners sense que t'importen una merda eixos *fans* que tant dius admirar, no me mires als ulls.

La música no necessita de persones que la gestionen, ni de xupla-sangs que ens diguen quina música podem escoltar, ni quan, com i on podem fer-ho.

En moltes ocasions hem pogut veure aquestos pocavergonyes, des dels músics fins a les discogràfiques, demanat mesures i lleis en contra dels delinqüents que *roben* la seua música. Diuen que la culpa de la seua ruïna la tenen aquestes persones, però crec que si ens parem un moment a pensar, veurem gran part de la culpa la tenen ells mateixos. Perquè la societat evoluciona, i amb ella, tot. És ingenu i ridícul voler obtindre els mateixos beneficis en aquestos temps que vint anys enrere quan encara no existia en lliure fluix d'informació, Internet... Avui dia la informació està més accessible per a tot el món que mai, cosa que és meravellosa, però pareix que hi ha gent que no ho vol entendre. Així que si el que volen aquestes persones és guanyar diners (perquè és l'únic que els importa realment, la difusió de la música i de la cultura mai apareix en els seus discursos), que es plantegen què estan fent malament, que s'adapten als temps que corren i que deixen de demanar lleis, sancions i repressió.

I perdoneu que us diga, i torne a repetir, però la música ni s'està morint ni mai morirà. Ha existit des de sempre, és inherent a l'ésser humà. No desapareixerà, per molt que ens diguen alguns músics, les discogràfiques o els mitjans de comunicació. Potser el que estiga morint siga la vostra indústria. Si als qui tracten la música com un simple negoci ara no els ixen els comptes, que no ploren. I si als que només els interessa la música per a obtindre benefici se'ls fot el xollo, que deixen en pau a les persones que de veritat amen la música i fan açò amb el cor.

Caiga la indústria.

LES PARAULES MENTEIXEN

Text: Crimethinc.

Les paraules menetixen, menteixen, MENTEIXEN, enganyen. ¿Res de nou, veritat?

Els polítics mentixen, són uns corruptes, bla bla bla... Sempre tenim la fàcil opció de mirar aquells que odiem i dir que mentixen, bla bla bla...

Però sempre tenim al nostre costat els que diuen la veritat, coses bones, coses en què creiem. Siga Noam Chomsky, o Bonano o eixos simpàtics pseudònims de Crimethinc. Aquestos sí que són autèntics, aquestos sí que em fan somiar amb un món diferent! Aquestos són els bons!

I per tant els crec. Les seues idees penetren en mi. Ni els conec, ni sé quines són les seues hipocresies, ni les seues mentides. Ens creiem que el que llegim és TOT el que eixes persones són realment. Ens creiem el que eixa gent escriu, no veiem les seues censures, ni pensem que potser el més bell, optimista i radical text puga ser escrit en un únic moment positiu o eufòric d'una persona conformista i apàtica. No és possible? I per què no? Poden estar tractant d'expressar el que els agradaria que fóra, no el que viuen cada dia. Per què no? Potser el nostre ídol vegà escriga violents textos anticarnics mentres menja una hamburguesa. Impossible? Per què?

Simplement connectem el canal al que volem subscriure'ns. Simplement creiem en coses que potser no veiem al nostre voltant.

No hi ha res més fàcil que enganyar i ser enganyats mitjançant les paraules escrites. No hi ha res més estúpid que creure-les. Un escriptor amb bona capacitat, encara que fóra anarquista convençut, seria capaç d'escriure un bon i convincent text feixista.

No creguem en les paraules, encara menys en aquestes que estic escrivint. No et fies d'algú que es basa en paraules per a definir qui és. No deixem que les paraules d'altres ens posseïsquen i ens limiten, que ens facen veure el món de manera ideal. El món ideal no existix.

Només si existix és EL TEU món ideal, aquell en què les teues mans toquen terra, el teu nas olora pólvora. Sent la màgia: algú ha descrit alguna vegada el que sents al col•locar una bomba en una empresa d'alta tecnologia? O la sensació que t'ha produït un ocàs de tardor? O com t'has sentit apallissat per un grup de nazis? L'emoció en la lectura no pot substituir la sensació en el contacte i en la vivència. Són dues coses diferents.

Podem portar una vida creient en les coses que una altra gent (suposem) viu i creu. Podem ser tremendament revolucionaris a ulls d'altres persones per mitjà de conversacions on recuperem el que van dir eixes altres persones a qui vam llegir. Podem creure que demà començarem a fer el que eixe text diu que hem de fer. Podem esperar que una altra gent organitze aquella acció directa que creiem ha de ser realitzada, o queixar-nos de per què ningú dóna eixe primer pas, i dir a tot el món que «en la meua ciutat no passa res». O acudir a eixe acte que és tan perfecte, en teoria, i que canviarà el món, i després deprimir-nos perquè només van acudir 15 persones.

El paper de l'espectador és sempre trist. Mai acaba de sentir l'excitació del qui participa i crea activament. Sent l'èxit o el fracàs, però sempre com una cosa aliena. Creu en paraules,

idees... però mai ixen d'ell. Com a bon anarquista, no creu en els líders, però és sempre part del ramat. Ni tan sols és líder de la seua pròpia vida, i ho busca sempre en un altre lloc. Està realment fotut.

Per als lectors açò serà un altre text, text que, segons les meues pròpies paraules, no ha de ser cregut. Espere que això SÍ haja quedat clar.

Tot aquest *Herald 2* no és ni més menys que el món d'altres persones! Analitza'l, critica'l, adora'l, odia'l... sempre és millor fer això sobre un tros de paper que sobre la pròpia vida, no? Més senzill. No hi ha res més trist que el paper de crític d'art. Sempre analitzant i creient saber sense mai estar realment en eixa posició d'**«**artista**»**. Potser prendre-li foc a eixes obres d'art que li posseïxen li faria sentir viu de nou.

Bé, molts altres de nosaltres som experts crítics de les vides, accions i creences d'altres persones. Ens falta força vital com per a enfrontar-nos i fer coses per nosaltres mateixos, així que ens creiem amb el dret de criticar negativament el que fa una altra gent. En compte de predicar amb l'exemple, de fer veure (de fer-nos veure a NOSALTRES MATEIXOS) com viure d'una altra manera a través de les nostres accions (i no necessàriament a través d'un text), omplim el temps amb la crítica de tot allò que no s'ajusta perfectament a allò que és «correcte». La veritat, preferisc disfrutar de la meua nebodeta, fer que passe una bona estona sense necessitat de veure pel•lícules de princeses i prínceps, sense haver d'anar amb ella de compres, que haver de passar una altra vesprada de conversació entre amics cagant-me en els anarco-sindicalistas perquè són uns desfasats de fa mig segle, bla bla bla... Zzzzzzzz! (uff, m'havia quedat adormit).

Ens hem acostumat a llegir textos i escrits de gent llunyana. Ens hem oblidat d'escoltar contes orals de gent a qui coneixem i apreciem, o de desconeguts en la ruta. Ens permetem el luxe de passar-nos les hores mortes (que cada vegada són més... Atenció, atenció, que t'agafen) enfront de l'ordinador matant el temps i negant el que l'inconscient ens demana: CORRE, BOTA, FES L'AMOR, CONSTRUÏX UNA BOMBA, ESCOLTA ALS ARBRES, CRIDA!!

Pots sentir-te tranquil mentre escrius cartes a polítics demanant que deixen de ser tan roïns. Puc veure la secretària d'eixe polític rebutjant al fem totes elles abans d'obrir-les. Pots llegir totes les revistes esquerranes, pots creure que algú farà el correcte per tu, mentres tu esperes. Pots gastar més paper amb burocràcia, pamflets i tràmits judicials, paper procedent d'eixes hectàrees que pretens salvar. Vinga, ho estàs desitjant, excita't i posa't davant d'un bulldozer, lliga't a un arbre... No et sents MÉS VIU??

No pot haver-hi pau real mentre visquem entre gent que ja ens ha declarat la guerra, no pot haver-hi pau, només capitulació. Ni tan sols aqueesta porta a més pau, si no a més explotació i a més degradació. No som responsables únicament pel que fem, si no també pel que està en les nostres mans parar. Abans de poder parlar de pau, hem de parlar honestament sobre la guerra que ja s'està donant, i parlar honestament de parar-la per qualsevol mitjà. Els que la van declarar no pararan si els demanem per favor que ho facen. Només hi ha un llenguatge que ells entenen, i tots sabem quin és. I encara així no actuem clarament... només parlem i llegim i deleguem... quin avorriment.

MÉS INFO:
Crimethinc. Ex-worker's Collective **|** www.crimethinc.com
Guerrilla Latina Crimethic. **|** www.crimethinc.com/espanol

RESISTO
LUEGO
EXISTO
HARDCORE-PUNK
DIY label & distro
www.myspace.com/resistoluegoexisto

Jara "Jartita del mundo"

Desde Castellón, cantautora con una autenticicidad inconfundible, letras que hablan tanto de realidades como otras un tanto personales y peculiares. Una sensibilidad aguda y afilada que expresan un sentimiento de rebeldia.

Gargamboig "Passatgers frenètics"

Desde Valldalba y Borriol hardcorepunk a dos voces fem=masc, toques melódicos, ritmos rasgantes... con peña de la F.A.B. y dando guerra desde 1996.

Linea de fuego "Miedo al fracaso"

Desde la costera buen hardcorepunk como solo ellos saben hacer, mensaje positivo y anarquista, con espiritu punk. Buen trabajo que no te deja indiferente.

Rekolekta pa una birra vs Kostranostra "Split"

Última edición, el compartido entre estas dos bandas valencianas de punk con mensaje político y social.

L'ATUR NO ÉS L'ENEMIC, L'ENEMIC ÉS EL TREBALL

Text: Grupo Surrealista Madrid

Una de les conseqüències més nefastes de la crisi econòmica que avui arrasa el món capitalista és la definitiva deïficació del treball com el bé més alt, com a ideal absolut, com a desig màxim, com a causa última de felicitat. Com més escàs és el treball com a mitjà de garantir la subsistència diària, més se l'identifica amb una fi metafísica de la consciència humana. El resultat d'aquesta operació mental no és un altre sinó la paràlisi de la voluntat, del pensament i de la imaginació del cos social, que electrocutat per les connotacions religioses que ha revestit l'acte de la pèrdua o guany del treball (condemnació o gràcia eterna) no és capaç d'inventar, intuir o desitjar un altre orde de coses en què aquesta angoixa senzillament no existisca.

En altres paraules: el temps d'oci forçat del parat podria convertir-se en temps d'oci rescatat si el plantejament, en compte de «trobaré treball avui?», es convertira en «Què m'abellix fer avuí?» considerant aquells béns materials que necessite no com una cosa prohibida sinó com una cosa que en justícia li pertany en virtut de la seua condició d'ésser humà, més encara, d'ésser humà humiliat. Conducta delinqüent si l'acció és individual o d'uns pocs, acció revolucionària si és compartida per la majoria.

El punt central es trasllada així del treball a la vida, i l'un nega a l'altra. El desprestigi del treball hauria de començar a ser absolut, i amb ell l'ètica del sacrifici, l'esclavitud, l'obediència i la servitud. El lema seria: «TREBALLAR MAI!», i la seua aplicació immediata, «EN AQUESTES CONDICIONS, MENYS ENCARA!»

Així, exèrcits d'objectors del treball, ocupant els carrers i els somnis, improvisant nous comportaments i noves relacions socials, suposarien una amenaça molt més temible que qualsevol vaga.

Octaveta repartida en la «vaga general» de 1993.

MÉS INFO:
Grupo Surrealista de Madrid **|** www.gruposurrealistademadrid.org
Biblioteca virtual de textos antiautoritaris **|** caosmosis.acracia.net

Magnicida
DISTRIBUÏDORA ANTICOMERCIAL
HTTP://WWW.MYSPACE.COM/DISTRIMAGNICIDA

Down to Agony, "El sueño de vernos caer"
Ed. Mala Raza, Agony Records

Des de l'Arrebato ens arriba una de les últimes referències de la factoria saragossana. Discàs on ens presenten 8 temes que passen pel (neo)crust, hardcore, el metall més primitiu i per atmosferes més ambientals i experimentals. Lletres pessimistes (o potser realistes) característiques del crust, però sense caure en tòpics, i una elegant i currada presentació a càrrec dels membres de la banda. Després de vuit anys d'aventura i tres discos, Down to Agony saben molt bé el que es fan.

Destino final "Atrapados"
Ed. La vida es un mus

El 2004 va nàixer Invasión. Després d'alguns treballs i altres canvis de formació, el grup va canviar el nom a Destino Final. Aquest és el seu tercer treball de hardcore/punk claustrofòbic i desesperat, influenciat per clàssics del hardcore europeu dels '80, bandes anarcopunk britàniques i Discharge A més, ja han estat rodant pels EUA, per Mèxic i pel Japó, no te digo na y te lo digo to. Del manicomi als teus oïds!

Trust Nothing "Orphans of God"
Ed. DIY

Debut d'aquesta banda nascuda allà pel 2005 a León que, després d'alguns canvis de formació i prous conerts, per fi troba un estil definit que plasma en aquest impressionant EP. El seu so està influenciat tant per bandes com From Ashes Rise, Victims o Disfear com per altres de més clàssiques com Judge o Slapshot. Resultat: un EP de quatre cançons que cabalguen entre el crust cru i afilat i el hardcore més demolidor i visceral, i algun que altre toc melòdic i rockanroller. Mala llet i canya per tots els costats.

Codia "Mala hierba nunca muere"
Ed. La nave del misterio, Tábano

"Mala hierba nunca muere" és el primer treball dels corunyesos Codia. El que fan aquestos xiquets ho podrien definir con un hardcore de la vella escola, agressiu i cridaner, però amb transfons melòdic. Després d'un quant temps, a finals de 2009 entren a gravar el que serà el seu segon disc, que suposarà un canvi notable en l'estil del grup cap a un hardcore més melòdic, Bad Religion, Propagandhi, Satanic Surfers... Caldrà esperar, però esperem que no molt!

Almax / Mistkäfer "Split"
Ed. Mala Raza

Genial split Mala Raza school. Almax, grup nascut de les cendres de Kärnvapen Attack, és una apisonadora de hardcore rude i primitiu que no et deixa respirar ni un segon. No és d'estranyar, ja que la gent que està a les seus files no és que siguen principiants precisament: penya de bandes tan consolidades com Holocaust in your Head, Disface, Totälickers, ÖBNI o Yakuza Horror. Per l'altra cara estan Mistkäfer, quartet femení de crust-punk que ja va donar que parlar amb la seua demo en cd-r. Ara ens arriben amb més experiència i un so més madur i cru influenciat per *jefes* del gènere com Mob 47, Kaäos o Disrupt.

Dishammer "Vintage addiction"
Ed. Hell's Headbangers

Dishammer és una banda formada per membres d'algunes de les millors formacions de l'escena metàl•lica extrema estatal (Moho, Machetazo, Looking for an Answer, Disnation...). Punk cafre, crust, black i thrash fusionats sota una la mateixa finalitat: macarrisme sonor i rendir tribut a aquelles bandes que tant van revolucionar el món del punk i del metal en la dècada dels '80: Hellhammer, Disclose, Venom, Discharge, Amebix... Si eres un puto moderno aquest no és el teu disc, perquè ací el salvatgisme, el garrulisme i la mala llet caminen de la mà trenta anys enrere.

Atentado "Todo está oscuro"
Ed. Discos enfermos, Crus as fuck

Tot i que ho parega, aquest disc no està gravat en els anys '80. Atentado és un quartet de Barcelona, amb gent de Horrör, Siberia i Über, que es dedica a destrossar-nos els oïds a base d'autèntic d-beat punk, pesat, distorsionat i amb veu femenina. El seu so cru ens obliga a viatjar vint anys enrere i fer referència a bandes com Disclose, encara que aquesta gent té personalitat pròpia.

Amenaça "Maqueta"
Ed. DIY

El que trobarem ací és un hardcore/punk clàssic que ens recordarà bandes pioneres del hardcore a Catalunya com Subterranean Kids o L'odi social. Aquesta maqueta ha estat totalment auto-produïda pel grup en formar K7, i en ella hi ha tretze cançons amb unes lletres (en català) molt compromeses i sinceres. So clàssic i actitud punk 100%.

Gargamboig "Passatgers frenètics"
Ed. Comú, Resisto luego existo, Canya de la muntanya, Kamilosetas, Sentiments

La incansable banda borriolenca-valldalbera torna amb aquest nou "Passatgers frenètics". Tretze talls de hardcore/punk noventero amb un so que recorda a El corazón del Sapo, Nevergood, Necesidad de luchar. Hardcore potent que juga amb dues veus masculina/femenina, ritmes ràpids, melodies i lletres plenes de crítica i intimisme que consolida a aquest grup que està sobre els escenaris des del '96 com un dels referents de la música combativa en la nostra llengua.

Ràbia positiva "Una cançoneta i mo n'anem"
Ed. Carnús, Contra, La ràbia

Disc molt especial d'aquest grup de Sants, ja que és el seu últim disc i el que van usar com a comiat. Durant tot aquest recorregut (des de 1993), el grup ha tingut temps de sobra per consolidar-se com una de les millors bandes de hardcore/punk en la nostra llengua. Aquesta edició limitada i numerada a mà de 500 copies consta de 7 cançons que passen del hardcore més incendiari, passant pel punk i per cançons corejables que sonen a himne. Maquetació per Txori (www.almaltiempo.com), dibuixant basc ben conegut dins del món del hardcore/punk.

Odolaz Blai "Izate usteka"
Ed. Musikherria

"Izate ustela" (*ésser podrit*) és el segon treball dels bascos Odolaz Blai. L'EP conté quatre nous temes, incloent una versió dels grans Refused. Musicalment segueixen la mateixa línia que en el seu treball anterior, hardcore metal•litzat, ritmes pesats combinats amb parts de més ràpides i lletres en euskera. En febrer de 2010 van començar a gravar el que serà el seu nou treball, que no tardarà en veure la llum, i el qual esperem amb ganes!

Humilitate "S/t"
Ed. DIY

A finals del 2008, al bressol del hardcore *zapatillero* d'Euskal Herria, naix Humilitate. Entre les seus files destaquen membres d'Erantzun, Burux Lee i Ira et decessus, i el seu estil és un thrashcore en la ona de bandes com D.R.I., What Happens Nest? o Municipal Waste. Aquest és el seu primer treball, un demo auto-editada en forma de mini CD de sis cançons, la majoria en euskera, de thrash 'em all hardcore!

Codia "Dulce apocalipsis"
Ed. Tábano, Uri Geller, Last Decay, Grog, La contra, La humanidad es la plaga, La nave del misterio

Mentre finalment aquest fanzine ha vistc la llum el segon treball de Codia també ha eixit. En aquesta segona entrega, els gallegs deixen de costat la suea vessant més guarra i fastcorera per a endintrar-se en el món del hardcore

melòdic, que és el que ells realment volien fer. En total, un treball molt aconseguit d'11 temes de hardcore/punk rapidet i melòdic, amb unes lletres tan bones com sempre, i un so que beu d'influències que passsen per Bad Religion o Propagandhi fins a Rouse o Strike Anywhere. L'artwork ha estat fet pel seu bateria Álvaro i pel seu baixista Luís (també baixista a Nashgul), vaia cracks! Ojito amb els Satanic Surfers galegos!

Insomnio "Happy Loneliness"
Ed. Trabuc

Per a mi, i crec que prou gent coincideix amb mi en açò, una de les millors bandes de punk-rock que han xafat aquest estúpid país en molts, molts anys. El disc, en la dinàmica de sempre: punk-rock gamberro, agressiu i amb classe que recorda a icones del gènere com Adolescents, Misfits, Blitz o Reagan Youth. Aquest treball, com tots els de la banda, no et pot faltar. Un "musthave" que diria un ianqui d'estos flipats.

Telepath Boys "S/t"
Ed. Punk Machine

Primer treballs dels Zeke castellonencs! Aquestos tios estan posseïts per la velocitat, veneren el punk i el hardcore a parts iguals, i reclamen l'herència de bandes tan dispars com Posion Idea, Zeke o Municipal Waste. Aquest és el primer disc de la banda, on trobem 10 talls demolidors i directes al clatell en poc més de 16 minuts. Temazos impecables com "No Hope" i "St. Quentin", o "No Kid", al més pur estil de Negative FX, fan d'aquest disc una peça imprescindible.

Infäme "II"
Ed. Kämäset Levyt

Segon LP dels Infäme! Després del seu sorprenent primer LP, els catalans segueixen en la mateixa línia amb aquest esperat segon treball: hardcore/punk accelerat amb parts melòdiques, Japan punk estail! Els Infäme practiquen un estil molt personal i atípic, i és ací on resideix el seu encant. Amb lletres en català, castellà i brasiler, i un directe impressionant!

Regicidio "El extremo es la parte más bonita de la cuerda"
Ed. DIY

Des de la terra de Garcilaso de la Vega venen Regicidio. Una altra vegada, l'alumne ha tornat a superar el mestre, perquè el que fan aquestos tios sí que és poesia. Lletres explícites i directes que conviden al radicalisme i a la superació, en contra de l'antropocentrisme i de l'estupidesa humana. Musicalment, imagina't el resultat de tancar a Ekkaia, Asfixia, Doom i Human Bastard en una mateixa habitació sense llum, i obtindràs *algo* paregut a aquest disc.

Raiser "A este eterno invierno"
Ed. Kremón, Hormigonera

Darrer treball d'aquestos punx de Logroño. 12 esclafits de hardcore/punk potent, poderós i accelerat que aconsegueix el seu punt màxim amb el tema "Winter is upon us". Disc molt trallero, amb riffs i veus corejables en alguns moments, i amb un ritme que no decau en cap moment durant tot el disc. A destacar també el temazo "Uníos hijos de puta!" en referència a la famosa consigna "Uníos Hermanos Proletarios!".

Chancleta / Botellón de castigo "Split"
Ed. Disundead, Canya de la muntanya, Kremón, Muerte a Tipo, Tiri, Dif. Anarcopunx, Ratas del extrarradio, El gargajo amargo, Sarna social

Per un costat de l'split i des de València, els Chancleta: powerviolence/hardcore que beu d'influències com Charles Bronson, Dropdead, Zanussi, Siege... vamos, els típics grups que tots ens posem per a anar a dormir. 10 temes en una cara d'un 7". Si eres amant de la canya burra, t'encantaran. Per l'altra cara, Botellón de castigo amb el seu punk crusti i guarro prou accelerat, amb lletres crítiques amb certs elements de l'escena. El segell Profane Existence (USA) els va comparar amb els mateixos Mob 47!

Odolaz Blai "Egon hadi lo... ta hango aute!"
Ed. Musikherria, DDT

Nou disc dels bascos Odolaz Blai que ja és el seu tercer treball. El disc consta de vuit temes que sonen completament a Odoloz Blai, és a dir, a hardcore potent, metal·litzat, parts lentes combinades amb parts ràpides, riffs trencats i influència tant de bandes més metal·leres com Hatebreed, Walls of Jericho, Pantera o Madball, com de bandes de més clàssiques com Sick of it All, Ratos de Porao, Bad Brains o Suicidal Tendencies.

Linea de fuego "Miedo al fracaso"
Ed. Resisto luego existo, Actúa

Darrere d'aquest nom trobem una de les millors propostes de hardcore del País Valencià. Nascuts a La Costera i dins l'Actua Crew, aquest jove grup aposta per un hardcore oldschool amb un so clàssic i molt corejable, perfecte per a seguidors de Judge, Floorpunch, Youth of Today...

Oppugno – St
Ed. Cruzade, Words are weapons

Els d'Almassora tornen a la càrrega amb aquest segon treball que segueix la dinàmica del "Unidos para luchar": hardcore potent, metalero i newschoolero, seguint l'estela de bandes com Hatebreed, Terror o Born From Pain, per mentar algunes, i lletres plenes de crítica i contingut social. Si amb la seua primera edició ja van deixar el llistó ben alt, amb aquest segon disc es confirmen com a referent del gènere a nivell estatal. A més, el disc inclou una pista extra amb el clip del tema "Educar no es enseñar".

Venereans "Future primitive"
Ed. Discos humeantes, Tic Tac Totally

M'encaten aquestos valencianets. 12 talls de punk macarrón i políticament incorrecte en la línia dels Big Boys, amb molts tocs surferos i hardcorils. Un bon disc, addictiu i amb lletres divertitdes i provocadores. Ara que arriba l'estiu, ideal per a anar-te'n a la platja a tencar-li els castells d'arena als xiquets i veure *agüeles* en top-less.

Kärnvapen Attack "Kunst und undkunst"
Ed. Mala Raza, Trabuc

Que Kärnvapen Attack siga un grup creat a partir de la patafísica jesuítica és lo de menys. La qüestió realment important és que aquests quatre tios es van ajuntar a principis del 2000 amb una passió en comú: el hardcore-punk escandinau dels '80. Aquest és el primer llarga durada que van traure, on aconsegueixen un so més brut que en els seus treballs anteriors. Lletres excel•lents, veu cridanera i cançons prop del minut de duració.

Looking for an Answer "La cacería"
Ed. Relapse

Grindcore masters des de Madrid! Aquesta és la seua última referència que farà les delícies de seguidors de *jefes* del gèneres com Carcass, Terrorizer, Napalm Death o Extreme Noise Terror. Quatre temes a una velocitat brutal combinats amb tocs *crusties* i *blast-beats.* Tot i que a l'estat no tenen el reconeixement que mereixen, a Europa són uns dels grans exponents del grind a nivell continental.

Nashgul "El día después al fin de la..."
Ed. Trabuc

Discàs que s'han tornat a marcar els galegos Nashgul. Si amb tots els anteriors discos no en teníem prou, els tios es tornen a superar. 19 temazos de grindcore old school demolidor amb certs detalls *crusties* i metaleros. Blast-beats i una veu gutural que et donaran ganes que et rebente el cap! Sense dubte, saben el que es fan.

Extortion "Loose screws"
Ed. Deep Six, Common Bond

No porten molts anys (des de 2005) aquestos australians sobre els escenaris, però han tingut temps suficient per a ser un dels referents del powerviolence a nivell mundial i arribar a ser un grup de culte. El que trobem en aquest disc són 12 trallades devastadores de hardcore/powerviolence, gravades entre California, Austràlia i Anglaterra, que et deixaran sense oxigen.

Discarga "Música pra guerra"
Ed. Thrashbastard, Refuse

No sols saben jugar a futbol a Brasil. També saben fer música, i no samba precisament. "Música pra guerra" és la darrera edició d'aquestos grandíssims thrashers brasilers, per a mi, el seu millor treball fins avui. En aquest disc Discarga ens regalen 18 temes de fastcore plens de ràbia i ferocitat amb contingut político-social. Per algun motiu comparteixen baixista amb Ratos de Porão.

Addenda "Et corrigenda"
Ed. Playfastordon't, Back to the hardcore

Ací tenim la maqueta d'aquesta jove banda de Barcelona amb gent dels grans Desdarre, entre d'altres. En total, sis temes que passen des d'un so de hardcore més clàssic fins a un hardcore visceral i zapatillero que demostra que aquestos xavals, tot i començar fa relativament poc,

saben molt bé el que volen. Haurem d'estar atents.

Los Daggers "S/t"
Ed. Discos humeantes

Anys '90. Tu, el teu walkman i el teu skate patinant per una platja de Califòrnia plena de ties en bikini i tios ciclaos. Açò és el que em va al cap quan escolte a aquestos xavals, tot i que de californians tenen ben poc perquè són d'Astúries. Quatre cançons ràpides, curtes, macarres i sense distorsió, com ha de ser! Skate and destroy!

C.S.C. "You hate C.S.C."
Ed. Discos humeantes

Panda d'ex-ionkis valencinas que ara es dediquen a fer música, i de quina manera. Excel•lent hardcore old schoolero, net i sense distorsió. Com una barreja heterogènia de hardcore/punk dorgadicte, Big Boys, Eskorbuto, ejaculacions i Black Flag.

Chancleta / Crani Sèptic "Split"
Ed. Disundead, Victim

Els valencians Chancleta repeteixen la mateixa fòrmula que el seu treball anterior, res de nou: una apisonadora de hardcore, thrash i powerviolence que clava vuit temes en poc més de 5 minuts. Per l'altre costat, els Crani Sèptic (Barna) tampoc es queden enrere: barreja de metal, grind i hardcore bèstia amb lletres polítiques, cafres i en català, fet molt respectable, i més dins d'una escena com la del metal extrem.

Fresh Trash "La jungla"
Ed. Sell Our Souls

This is da Fresh Trash matafucka! Nou LP dels d'El Masnou. La banda anteriorment coneguda com Vicious Circle trau aquest LP de 16 temazos de punk, hardcore i crossover viejuno made in Beach Town que transmeten una energia i un bon rotllo contagiosos! Amb aquest disc, estos xavals donen un pas endavant mostrant un so més madur, fresc i molt elaborat que els situa com una de les bandes més originals del panorama estatal. Cançons en català, castellà i anglés que ben segur t'anirmaran el dia i que són l'exemple que els projectes ben fets, tot i el gran esforç que suposen, no tenen per què anar separats del fiestón!

Glam "S/t"
Ed. La vida es un mus

Nova formació sorgida a Barcelona amb penya de bandes com Siberiä, Atentado o Úber. En aquest debut en 7" ens obsequien amb 6 temes en 5 minuts, o el que és el mateix, 6 esclafits de hardcore/punk rabiós, directe i agressiu escopits directament en la cara.

OTAN "Sociedad despreciable"
Ed. La vida e un mus

Després de molts anys d'espera, els OTAN van tornar a la càrrega el passat 2009 amb el seu segon EP. Set cançons de hardcore/punk aspre i anarquista, influenciat tant per clàssics de l'estat com L'odi social o Anti-dogmatikss, com per bandes italianes dels '80 com Indigesti o Negazione.

Totälickers "El poder absoluto aniquila la vida"
Ed. Kremón, Grita o muere

Nova edició d'aquests barcelonesos que estan que ho trenquen tot. En aquest nou LP trobem 15 talls de d-beat punk rude i cru en la línia dels seus anteriors discos, però on podem apreciar un lleuger canvi en quant al so del grup i també en la producció del disc que potser puga fer que aquest disc sone un poc més repetitiu que els seus anteriors treballs. A banda d'aquest xicotet detall, ja sabem que tot el que ve de mans d'aquesta gent no pot defraudar, i en aquesta ocasió tornen a donar una lliçó de punk accelerat i furiós que beu tant d'influències angleses, com japoneses, com -sobre tot- escandinaves.

The Gundown & Vondänikens "Bomb this city"
Ed. Punk Machine, Subwix

El punk-rock a Tarraco gauideix de molt bona salut, i en aquest genial split The Gundown i Vondänikens donen bona mostra. Les dues bandes es junten en aquest compartit sota el nom de "Bomb this city" on cada banda aporta cinc temes, quatre talls propis que cabalguen entre el punk-rock més clàssic, el street-punk i el rock'n'roll, més una versió d'un clàssic de l'Oi! ("Don't just sit there" dels anglesos The Crack en el cas de The Gundown, i "Oye chati", una adaptació al castellà del "Oretachi" dels japonesos Cobra, per part de Vondänikens).

Trocotombix "Demo"
Ed. DIY

Des de les profunditats de l'Albufera emergeix aquest monstre de nom Trocotombix. La bèstia es dedica a vomitar dosis de grindcore, deathmetal i hardcore brutal per allà on passa, combinant ràfegues de menys d'un minut de duració, amb canvis de ritme que tallen amb tot de socarrel i amb passatges més ambientals que donen bona mostra dels transtorns mentals que sufreixen els membres del grup. Tot açò sota un ambient de catxondeo i de bogeria constant, amb títols com "Gatomacho", "Mongotrónix" o "Cacatórax".

Looking for an Answer "Buscando una respuesta"
Ed. Trabuc

Aquesta ressenya és per motiu de la reedició d'aquest treball dels grinders madrilenys LFAA -anteriorment editat pel segell Throne Records- per part del segell valencià Trabuc Records. La reedició consta de 4 trallades de grindcore de la vella escola que et deixarà com si t'hagueren pegat una brutall pallissa als cuartelillos de la Guàrdia Civil, tot en una elegant i simple carpeta blanca i tinta negra.

Kräter / No Komply "Split"
Ed. DIY

Ja està al carrer el debut d'aquestes dues joves bandes provinents d'Euskal Herria. El disc inclou dos cançons per part de cadascun dels grups, més una versió conjunta del temazo dels grans HHH "Mi ciudad". El so dels primers podríem dir que és una barreja entre els Kuraia i els Elfo Negro, mentre que el de No Kompky tira més cap a un hardcore accelerat, tècnic i melòdic que pot recordar a bandes com Belvedere o A Wilhelm Scream.

Decline "Demo"
Ed. DIY

Decline és un grup nascut recentment a Barcelona a partir de la disolució dels Cinder. En la seua formació hi ha membres molt exprimentats, provienents de bandes com Cinder, òbviament, i també de The Gundown. En aquesta demo trobarem 5 talls d'oldschool original, amb melodia i poques vegades vist per aquestos llocs, amb un so influenciat per bandes com Embrace o Dag Nasty.

Critikers "S/t"
Ed. Miusichole

Critikers és un grup format per penya de Bilbao i de Basauri que va començar a caminar sota el nom No Substance. Després d'una maqueta editada el 2007 van gravar aquest disc l'any 2008 que consta de 10 temes (més intro i outro) que es mouen entre el hardcore/punk melòdic de bandes americanes, amb certes parts de vents *jazzístiques*, molts jocs de veus i coros ben triats, i grans dosis de sentiment, ràbia i melodia. Les seues lletres intel·ligents rebosen humiltat i sinceritat, com així ho demsotra també el preu del disc (per 3 euros pot tindre'l a casa). Per al meu gust és un disc que no pots obviar si eres amant del hardcore melòdic; caldrà estar atents a aquesta penya durant el pròxims anys.

Hell Division "La solución final"
Ed. Trabuc

Recentment eixit del forn d'Auschwitz arriba el debut dels bascos Hell Division de la mà de Trabuc Records. En aquest EP trobarem un crust/d-beat metalitzat, cru i amb molta mala hòstia que ens intentarà transportar als paratges més inhumans i lúgubres de la Batalla d'Stalingrad. Ritmes foscos i pesats i riffs directes a la puta cara.

Cinder "Barcelona"
Ed. Cycle, Black Sheep

Aquest 'Barcelona' és l'últim disc dels Cinder on trobarem 7 de les cançons de la banda cantades en castellà regravades i masteritzades. Els disc va ser llançat el dia del seu darrer concert (26-6-2010) per Black Sheep i Cycle, i bé, ja sabeu el que trobareu per part dels dels amos de l'old school: hardcore directe, a mala hòstia, rabiós i sense tonteries. Llarga vida!

Asedio "S/t"
Ed. La agonía de vivir, Be-Part, Devil Child, Contraszt, Behind the scenes

Deia el meu amic Josep que si a Galícia tenen una especialicitat és el 'crust a la gallega'. Aquest és un més dels tantíssims grups eixits d'aqulles terres de la costa atlàntica. Amb penya de Black Panda, Nashgul, Ekkaia, Das Plague, Cop on Fire i moltes bandes més, ací ens presenten aquest LP de 9 cançons que són una barreja entre el crust clàssic i el death

metal escandinau amb parts i ritmes pesats i densos.

Moments – Demo
Ed. DIY

Hardcore/punk ràpid i guarro des de Madrid. Els seus concerts no duraven més de 15 minuts i les seues cançons no més de 2. Amb influències com Infest, Barzum, Dry Rot o Bathory, el seu estil es caracteritzava per ser acceleradísim, visceral, i ple de ràbia i crudesa. Ens van deixar aquest 2010.

Disparo - "Ep"
Ed. Trabuc, Stomp

Debut d'aquesta banda de hardcore-punk amb penya provinent de l'escena valenciana. En aquest EP trobarem 6 talls de punk/hardcore old schoolero amb un so rabiós i apassionat perfecte per a marcar-se uns bons coros en un concert.

Ursus - "S/t"
Ed. Crust as fuck, Stonehenge

Nova formació nascuda al CSO Casa Das Atochas. Debut en 12" dels gallecs amb penya de grups com Ekkaia o Extinción que ací ens deleiten amb 10 cançons de hardcore/crust/punk potent i guarro amb moltes parts de guitarreo. Tot açò acompanyat d'unes llitres que giren entorn al primitivisme i la tornada a l'estat salvatge, i un disseny acorde amb portada de tela serigrafiada a mà.

No Escape "Generation trap"
Ed. Trabuc

Ep de debut d'aquesta banda que neix de les cendres d'Insomnio on s'ha afegit Eduard (Trabuc Rcds, Anti-playax) i 'El Muerte' (Glam, Über, Horrör, Siberiä) a la segona guitarra. Músicalment segueixen amb el que venien fent els de Saragoosa, punk-rock melòdic amb classe i bon gust, amb influència de bandes punk d'Orange County i de hard rock com The Stooges o fins i tot AC/DC.

WE'VE GROWN

SEÑOR AGENTE!! HAN SECUESTRADO A MI HIJO, ME HAN ROBADO EL COCHE...
... Y ME HAN ACUCHILLADO!!
NO PUEDE ARAÑÁRSELAS USTED SOLA, SEÑORA?!?! ...